

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 marca 2015 roku

Sąd Rejonowy w Świdnicy IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie :

Przewodniczący: SSR Teresa Maślukiewicz

Protokolant : Katarzyna Zych

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 18 marca 2015 roku w Ś.

sprawy z odwołania **B. S. (1)**

od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania
o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W.

z dnia (...) roku, znak: (...). (...)

o ustalenie stopnia niepełnosprawności

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

B. S. (1) wniosła o zasądzenie od Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W. wydania orzeczenia o zmianie stopnia niepełnosprawności. W uzasadnieniu podała m.in., że jest osobą o ustalonym umiarkowanym stopniu niepełnosprawności. Stan jej zdrowia uległ znacznemu pogorszeniu. Powiatowy i Wojewódzki Zespół ds. Orzekania o Niepełnosprawności ponownie zaliczył ją do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności co jest dla niej krzywdzące i niesprawiedliwe. Pozostaje pod stałą opieką lekarzy, bez pomocy osób trzecich nie radzi sobie ze zwykłymi czynnościami. Mieszka u córki, która się nią opiekuje.

Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W. wniósł o oddalenie odwołania uzasadniając to m.in. tym, że stopień naruszenia sprawności organizmu strony nie daje podstaw do zaliczenia wnioskodawcy do znacznego stopnia niepełnosprawności.

Sąd ustalił:

Orzeczeniem z (...). (...) do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w K. zaliczył B. S. (1) do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności na stałe; symbol niepełnosprawności – 05-R.

Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W. w dniu 21 sierpnia 2014r. utrzymał w mocy zaskarżone przez B. S. orzeczenie z (...). (...) w K.

Od orzeczenia (...) B. S. odwołała się.

Dowód:

- orzeczenie (...) w K. z (...), orzeczenie (...) we W. z (...) – w aktach (...) w załączeniu

Biegli sądowi neurolog i chirurg ortopeda orzekli, że stan zdrowia powódki w zakresie schorzeń chirurgiczno – ortopedycznych i neurologicznych nie uzasadnia zaliczenia jej do osób o znacznym stopniu niepełnosprawności.

Dowód:

- opinia biegłych neurologa i chirurga – ortopedy, k. 22-23

Sąd zważył:

Odwołanie jest bezzasadne.

Przepis art. 4 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 roku o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (tekst jednolity – Dz. U. z 2011r., Nr 127, poz. 721) stanowi, że:

1) ust. 1 – do znacznego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej i wymagającej w celu pełnienia ról społecznych, stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innych osób w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji,

2) ust. 2 – do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych,

3) ust. 3 – do lekkiego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę o naruszonej sprawności organizmu, powodującej w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną, lub mająca ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne.

W zasadzie bezspornym było, że podstawowym udokumentowanym schorzeniem powódki powodującym jej niepełnosprawność jest schorzenie narządu ruchu – symbol O5-R. Schorzenie to uzasadniało zaliczenie powódki do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności.

Sporne pozostawało, czy schorzenia współistniejące – o charakterze neurologicznym powiązane ze schorzeniami ortopedycznymi – mają – i jaki – wpływ na pogorszenie stanu zdrowia powódki, co uzasadniałoby zaliczenie jej do osób o znacznym stopniu niepełnosprawności.

Ustalenie tej okoliczności wymagało wiadomości specjalnych co obligowało Sąd do dopuszczenia dowodu z opinii biegłych neurologa i chirurga – ortopedy łącznie, w myśl art. 278 § 1 kpc.

Biegli sądowi neurologii i chirurg – ortopeda po przedmiotowym badaniu powódki i analizie dokumentacji medycznej zgromadzonej w aktach sprawy zgodnie orzekli, że w zakresie ich specjalizacji powódka może zostać zaliczona do osób o co najwyżej umiarkowanym stopniu niepełnosprawności na stałe. Stopień naruszenia sprawności organizmu powódki nie wymaga, w celu pełnienia ról społecznych, stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innych osób w związku z niezdolnością do egzystencji. Powódka porusza się samodzielnie, jest w stanie m.in. ubrać się, umyć, zjeść posiłek, załatwić potrzeby fizjologiczne – nie wymaga stałej pomocy przy wykonywaniu tych czynności.

Zasadność ustaleń biegłych potwierdził fakt, że na rozprawę w dniu (...) powódka stawiała się osobiście, będąc o terminie rozprawy jedynie zawiadomiona (k. 40). Poruszała się o jednej kuli łokciowej, a do stołu sędziowskiego – na prośbę Przewodniczącego o okazanie doreczonego jej odpisu opinii biegłych – podeszła samodzielnie, pozostawiając kulę na miejscu strony.

Powódka zamieszkuje w B., tj. w odległości 76 km od Ś.. Podróż na tej trasie trwa ok. 1,5 godz. w jedną stronę. Dla osoby ze schorzeniami neurologiczno – ortopedycznymi stanowi to duże obciążenie dla organizmu, czyni podróż niewygodną

i bolesną (niemożliwość wstania, wyprostowania się, rozruszania kończyn dolnych) – co nie wymaga dowodu. Skoro powódka zdecydowała się na odbycie takiej podróży (...) to znaczy, że schorzenia neurologiczno – ortopedyczne nie są zbyt dokuczliwe i nie utrudniają, czy nie umożliwiają, powódce wykonywania codziennych czynności osobiście, bez pomocy innych osób – co podkreślała w odwołaniu.

Mimo pouczenia powódka w określonym jej 14 dniowym terminie nie wniosła zastrzeżeń do opinii biegłych. Sąd przyjął więc, że powódka zgadza się z ustaleniami i wnioskami końcowymi opinii. W dniu (...) (k. 45) powódka oświadczył, że Sąd nie pouczył jej, że w terminie 14 dni może wnieść zastrzeżenia do opinii. Twierdzenie to okazało się nieprawdziwe, albowiem na okazanym Sadowi egzemplarzu opinii doręczonej powódce w dniu (...) (k. 37) widnieje czytelna pieczęć zawierająca takie pouczenie. Ostatecznie powódka przyznała, że nikt jej tego pouczenia nie przeczytał. Powódka nie jest osobą niepełnosprawną w związku ze schorzeniami narządu wzroku. Nie ustanowiła pełnomocnika, który zastępował ją w niniejszym postępowaniu. Wszystkie przesyłki sądowe adresowane do powódki były przez nią osobiście odbierane (k. 16, 17, 37, 42). Brak więc podstaw do przyjęcia, iż powódka z przyczyn od niej niezależnych nie mogła osobiście przeczytać opinii biegłych i pouczenia o terminie i sposobie wniesienia do niej zastrzeżeń.

Sąd w całości dał wiarę opinii biegłych albowiem jest pełna, jasna, pozbawiona wewnętrznych sprzeczności i dostatecznie wyjaśniła wszystkie okoliczności mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia. Ponadto powódka nie wykazała, że opinia jest rażąco wadliwa lub w sposób oczywisty błędna.

Sąd pominął dowód z przesłuchania stron albowiem nie zachodziła taka potrzeba. Wszystkie fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy wyjaśnione zostały przez biegłych sądowych (art. 299 kpc).

Z tych przyczyn na mocy art. 477¹⁴ § 1 kpc odwołanie oddalono.